

Pinapaalabangan ni Pablo si Timoteo

***Pangunahing Talata: "Kaya't pinaaalalahanan kita na pasiglahin mo ang kaloob ng Diyos na nasa iyo sa pamamagitan ng paglalagay ng aking mga kamay."
2 Timoteo 1:6***

***Piniling mga Talata:
2 Timoteo 1:1-14; 3:14,15***

Bagaman tila wala namang likas na anak si Apostol Pablo, ipinapakita ng kanyang malaming na pagtawag kay Timoteo bilang "aking sariling anak sa pananampalataya" ang lalim ng kanyang pagmamahal. (1 Timoteo 1:2) Itinuring niya ang lahat ng mananampalataya bilang kanyang mga espirituwal na anak, at lalong tumindi ang damdaming ito para kay Timoteo, na matagal at tapat na naglingkod sa kanyang piling.

Ang mga salita ni Pablo sa araling ito ay matibay na payo para sa lahat ng Kristiyano at lalo na sa mga kabataan sa Katotohanan. Mayroon itong mas malaking epekto sa mga inialay ang kanilang buhay sa Panginoon at sa kaniyang paglilingkod at nagsusumikap na maging kapaki-pakinabang bilang kaniyang mga ministro o lingkod ayon sa kanilang mga kaloob at pagkakataon.

Ang mga salitang ito ay iniukol kay Timoteo nang si Pablo ay bilanggo sa Roma, bago pa man ang

kanyang kamatayan. Hindi na bata si Timoteo, kundi marahil ay nasa edad na apatnapung taon, matapos maglingkod kasama ang apostol sa loob ng maraming taon. Nang panahon ng liham na ito, naglilingkod si Timoteo sa simbahan sa Efeso at doon niya natanggap ang mga liham na may dalang pangalan niya.

Ipinakilala ni Pablo ang sarili sa pamamagitan ng pagpapaalala kay Timoteo ng kanyang pagka-apostol. Siya ay naging saksi ng pagkabuhay na mag-uli ng Panginoon nang siya ay nabigyan ng sulyap sa kaluwalhatian ng kanyang pagkatao habang nasa daan patungong Damasco. Pagkatapos noon, inutusan si Pablo na ipahayag ang mga kondisyon ng pangako ng Diyos ng buhay na ipinagkaloob kay Cristo Jesus. Gawa 9:3-20; 22:14,15

Binanggit ni Pablo ang kanyang malinis na budhi sa harap ng Diyos, ang kanyang walang-patid na panalangin para kay Timoteo, at ang kanyang pagnanais na makita siyang muli matapos silang maghiwalay sa Efeso. (2 Timoteo 1:3,4) Dahil alam niya ang mga panganib na kaakibat ng isang kilalang posisyon, hinihikayat ni Pablo si Timoteo na manatiling mapagkumbaba, tapat, at nakatayo sa Salita ng Diyos. (2 Timoteo 1:13) Kailangan niyang manindigan nang matatag sa lakas na ibinibigay ng Diyos sa pamamagitan ng Kanyang Salita.

Pinapaalalahanan din ni Pablo si Timoteo tungkol sa tapat na pananampalataya at kabanalan na tinanggap niya mula sa kanyang ina at lola, at pinagtibay na ang pamana na ito ay naglatag ng matibay na pundasyon sa kanyang puso. (2 Timoteo 1:5) Binibigyang-diin ng ibang Kasulatan na ang

mga magulang na may takot sa Diyos ay makalalatag ng pundasyon ng pagkatao sa kanilang mga anak na kung saan ay maipapatayo ang mga buhay na may kapakinabangan. Deuteronomio 6:6,7; Kawikaan 22:6; Efeso 6:4

Hinimok ng apostol si Timoteo na "pasiglahin ang kaloob ng Diyos" sa loob niya—upang muling buhayin ito nang may bagong sigla. Binalaan din niya si Timoteo na huwag magpatalo sa takot, na pinaalalahanan siyang ang espiritu ng Diyos ay hindi espiritu ng takot, "kundi ng kapangyarihan, at ng pag-ibig, at ng matatag na pag-iisip." (2 Timoteo 1:6,7) Ang ganitong espiritu ay nagbubunga ng tapang, mapagmahal na debosyon sa Diyos at sa kaniyang bayan, at matalinong paghuhusga sa paggamit ng sigasig. Hanggad ni Pablo na ang lahat ng mga anak ng Diyos ay lalong magkamit ng espiritong ito, upang ang kanilang mga kaloob ay magamit nang walang takot at matalino sa paglilingkod sa Panginoon.

Sa 2 Timoteo 3:14,15, pinaalalahanan ng apostol si Timoteo na siya ay tinuruan ng Diyos, at ang pagtuturo na ito ay dumating sa kanya sa pamamagitan ng "banal na kasulatan" ng Lumang Tipan at sa pamamagitan ng mga salita ni Jesus at ng kaniyang mga apostol na pinuspos ng Diyos. Kung paanong si Timoteo ay pinalakas ni Pablo, tayo rin ay palakasin ng mga salitang ito mula sa minamahal na apostol.